

La llista d'Intxaurren

Xavier Rius intenta desllorigar la hipòtesi presentada pel portaveu del PNB, Joseba Egibar, en què relaciona el comando Donostia amb guàrdies civils.

Fa sis anys, quan va transcendir l'informe del fiscal Luis Navajas, que involucrava el coronel Enrique Rodríguez Galindo, cap de la caserna d'Intxaurren, i els empresaris José Antonio Santamaría i José Manuel Olarte, en delictes de contraban i drogues, HB i el diari *Egin* van engegar una campanya de desprestigi contra Santamaría, Olarte i el coronel Galindo.

El fet que fos *Egin* qui utilitzés les investigacions del fiscal Navajas va provocar que es digués que tot era una campanya d'Herri Batasuna per minar el prestigi de la dita Benemèrita. I quan Santamaría i Olarte foren assassinats, es va arribar a dir allò d'"Egin apunta, ETA dispara". Curiosament un dels guàrdies civils que més col·laboraria amb Navajas en les investigacions sobre Galindo, el coronel Francisco Quintero, seria processat després pel jutge Garzón, quan va desarticular la UCIFA o grup antidroga, per pagar amb droga confidents i enriquir-se de la droga confiscada.

Però la llista de víctimes continuaria, quan el sergent Alfonso Morcillo, cap de la lluita antidroga de la policia municipal de Sant Sebastià, fou assassinat per ETA després de ser acusat pel regidor del PP, Gregorio Ordóñez, d'haver pagat confidents amb fons de l'Ajuntament. Morcillo

General Galindo. Planchuelo l'acusa.

havia treballat també amb el fiscal Navajas i investigava els possibles talps que ETA tenia dins de la policia municipal. Precisament dos membres de la guàrdia municipal, els agents Patxi Anorga i José María Lizagarra foren detinguts el juliol de 1993, després de ser denunciats pel confident Eusebio Folgueira com a agents dobles al servei d'ETA. I si bé el primer

fou empresonat, el segon va sortir en llibertat i actualment dirigeix la unitat de trànsit.

Gregorio Ordóñez, assassinat el dia 23 de gener d'enguany, fou la nova víctima de la llista, i el passat 8 de juny, el cap de la policia judicial de la policia nacional de Guipúscoa, Enrique Nieto, que també havia treballat amb Morcillo i el fiscal Navajas, va resultar greument ferit d'un tret al cap.

Fa dos mesos, mentre Defensa preparava l'ascens al generalat de Galindo, les investigacions sobre Lasa i Zabala es van dirigir cap a la caserna d'Intxaurren, on aparegueren indicis sobre l'anomenada trama verda dels GAL. Ara, mentre l'escap de la policia de Bilbao, Miguel Planchuelo, ha revelat davant del jutge Garzón una connexió entre els GAL, el CESID i el coronel Galindo, el portaveu del PNB, Joseba Egibar, ha denunciat la possible vinculació entre guàrdies civils d'Intxaurren i el comando Donostia. L'acusació és molt greu, però és una hipòtesi coherent que no estranya ningú. No sabem qui fa la llista de les víctimes del comando Donostia, però sí qui pot sortir molt beneficiat pel silenci perpetu d'aquestes persones, que tenien dades sobre la possible connexió entre Intxaurren i el narcotràfic. **Xavier Rius Sant**

Nova garrotada a Mario Conde

Mario Conde afirmava que en l'origen de la seva destitució hi havia l'informe Crillon. Però la resolució judicial li ha respost que no. Ho valora Fabià Estapé.

De sobte s'ha tornat a obrir la cacerà. La sala segona del penal del Tribunal Suprem acaba de refusar a l'ex-president de Banesto, Mario Conde, la seva pretesa presentació en la causa oberta pel famós informe Crillon. Aquest afer, com se sap, arrenca d'una denúncia del tristament famós ex-director general de la Guàrdia Civil, Luis Roldán,

el qual va manifestar que l'antic vice-president del Govern espanyol, Narcís Serra i Serra, havia encarregat un informe exhaustiu sobre les activitats privades i les ambicions polítiques de l'esmentat ex-president de Banesto, Mario Conde i de no Conde! El curiós advocat de l'estat, nascut com vostès saben a Tuy i estrenat a la vida financera del país amb la venda

d'Antibióticos, va arreplegar la denúncia de Roldán amb la mateixa disposició amb què va establir relacions íntimes amb el coronel Perote Pellón, a través de l'amic comú Fernando Garro, també ex-conseller de Banesto.

La tesi de Mario Conde és ben senzilla. Totes les seves desgràcies, especialment les que culminen amb la decisió

del governador del Banc d'Espanya, el professor Luis Ángel Rojo Duques, d'intervenir Banesto el 28 de desembre de 1993, tot destituïnt Mario Conde Conde, tenen el seu origen en l'informe Crillon. Aquell informe, la responsabilitat del qual descansava en Narcís Serra i Serra, s'havia fet amb diners de l'estat que, com s'ha vist en altres casos, servia els objectius personals de determinats membres del Govern i no els interessos generals.

D'aquí que Mario Conde Conde, aconsellat sens dubte pel seu advocat Gómez de Liano demanés al Tribunal Suprem, com he dit més amunt, la seva presència i participació en la causa. I això és el que el Tribunal Suprem li acaba de refusar. Li han dit en el to curialesc d'aquest alt òrgan jurisdiccional que en aqueix afer "no s'han demostrat ni de bon tros les amenaces i les coaccions que han estat adduïdes pel demandant"; si hi hagués cap perjudi-

cat, rebla el clau el Tribunal, ho seria l'estat pel delictes de "malversació de cabals públics".

Mario Conde Conde s'ha quedat, com diríem, amb un pam de nas. Més val així. Però, a hores d'ara, el magistrat Gomer Castellón encarregat de l'afer Banesto està a l'aguait de rebre quatre informes parcials per fixar la data del judici a l'ex-president i a l'ex-conseller de Banesto degudament empaperats. **Fabià Estapé**

El tic-tac del GAL

Xavier Vinader avança que en els propers mesos esclatarà la trama dels GAL, un cas que darrerament sembla haver ajornat l'actualitat generada pel CESID.

El magistrat Baltasar Garzón deia l'altre dia a un conegut comú que encara no sabia si enguany faria vacances. Mal assumpte. Aquestes últimes setmanes s'han acumulat sobre la taula del titular del Jutjat d'Instrucció núm. 5 de l'Audiència Nacional tal quantitat de papers interessants que sembla que aquest no veu el moment de fer un *break* i anar-se'n uns dies a prendre's un respir i escampar la boira.

"Té massa coses delicades entre les mans -va comentar una persona vinculada al jutjat encapçalat per Garzón-. No vol deixar-ne refredar cap ni tampoc posar-les en mans d'un substitut provisional. Treballa més hores que un rellotge, però la feina sembla que no tingui fi. La traca del GAL que va engegat mesos enrere encara no ha acabat de petar completament. I el jutge Garzón és un corredor d'aquells de fons que quan comença una cosa li agrada anar fins el final. Peti qui peti." L'equip de funcionaris que treballa en el Jutjat d'Instrucció núm. 5 de l'Audiència Nacional és un grup compacte acostumat a treballar com animals i que adora el seu cap. A cap d'ells li han de dir quan és necessari quedar-se a la seva taula de treball fora de la jornada laboral. És un fet que passa massa sovint. I les secretàries, quan convé, fins i tot s'emporten cintes de declaracions per transcriure-les el cap de setmana a casa. El sùmmum.

Aquestes últimes setmanes, aprofitant que el focus de l'actualitat s'ha centrat preferentment en l'escàndol de les escoltes il·legals del CESID i que la pressió a què estava sotmès des de temps enrere

RAFA GIL

Garzón. Continua amb el cas GAL.

començava a afluir, el jutge Baltasar Garzón ha aprofitat, amb moderada discreció, per donar una bona empenta a tres o quatre temes que estan sota la seva jurisdicció i que, de totes totes, constitueixen una vertadera bomba de temps. I si no ja ho veuran.

"Això del CESID és un foc d'encenalls -em diu algú que coneix més que bé el que es cou dins de l'Audiència Nacional dia a dia-. En els propers mesos el gran tema serà de nou el GAL i n'hi haurà per donar i vendre. El que ha passat fins ara només és el començament del que vindrà després. Quant al GAL i a tots els que estan emmerdats en aquestes operacions de

'guerra bruta', encara no s'ha arribat al fons de l'assumpte".

Garzón, com aquell qui no res, té obert de nou el sumari dels assassinats del bar Monbar, a Baiona. Un dels atemptats més sanguinaris signat pel GAL i que va causar quatre morts.

Les investigacions poden descobrir encara molta part de la trama oculta. I als implicats en els fets -ja han declarat Amedo, Domínguez, el comissari Planchuelo, el coronel Perote del CESID, i alguns altres- els hi pot caure en un moment determinat. Molts han optat per la tàctica de passar-se la pilota, però d'altres ja han començat a dir alguna cosa. El xup-xup ja està en marxa.

A més, Garzón també ha demanat l'obertura de nou del sumari de la mort de Juan Carlos García Goena, considerat l'últim atemptat del GAL, i sobre el qual planen molts misteris. Hi ha indicis més que seriosos que apunten que aquest assassinat va ésser un acte "incontrolat" del tàndem Amedo-Domínguez per forçar les coses en la seva relació amb la cúpula d'Interior.

Si el jutge avancés la investigació en aquesta línia tindria a les mans un instrument formidable per aconseguir que la parella d'ex-policies acabin d'esquitxar tot el que guarden al pap fins ara.

El tema Lasa-Zabala està a càrrec del jutge Carlos Bueren, que, abans de sortir de vacances, ha decretat el secret del sumari per si de cas. A la tardor en veurem de grosses. El cas Galindo també sembla cada dia més a punt de caramel. És com un guisat que es va fent a foc lent. Al fi-